

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1448/05
01.06.2005. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Војимира Цвијовића, председника већа, Јованке Кажих, Браниславе Апостоловић, Луције Драгојловић и Миломира Николића, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужене ББ, чији је пуномоћник ВВ, адвокат, ради утврђења права својине, вредност предмета спора 301.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж.376/04 од 13.02.2004. године, у седници одржаној 1.06.2005. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

УКИДАЈУ СЕ пресуде Општинског суда у Новом Саду - Одељење у Жабљу П.бр.189/01 од 2.04.2003. године и Окружног суда у Новом Саду Гж.376/04 од 13.02.2004. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Новом Саду Одељења Жабља П.бр.189/01 од 2.04.2003. године одбијен је као неоснован тужбени захтев да се утврди да је тужилац сувласник у делу од $\frac{1}{2}$ непокретности ГГ, а што је тужена дужна признати и трпети да се тужилац у наведеном сувласничком делу а на основу пресуде упише као сувласник на непокретностима у земљишним књигама Општинског суда у Жабљу, или да му тужена исплати против вредност дела $\frac{1}{2}$ непокретности у износу од 270.000,00 динара са припадајућом законском затезном каматом од подношења тужбе па до исплате. Ставом два пресуде обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове поступка у износу од 12.250,00 динара у року од 15 дана од пријема отправка пресуде.

Окружни суд у Новом Саду је пресудом Гж.бр.376/04 од 13.02.2004. године, одбио као неосновану жалбу тужиоца и првостепену пресуду потврдио.

Против правноснажне пресуде Окружног суда тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 386. ЗПП.

Ревизија тужиоца је основана.

Према утврђеном чињеничном стању тужена, разведена супруга тужиоца, је постала сувласник на непокретностима које су предмет тужбеног захтева по основу уговора о доживотном издржавању закљученог 1990. године између сада покојних прималаца издржавања и давалаца издржавања тужене ББ и ДД, заједничког сина странака. У време закључења уговора странке су биле у браку и живеле у заједничком домаћинству са троје деце.

Тужена и заједнички син странака ДД, даваоци издржавања испуњавали су обавезу уговора о доживотном издржавању у трајању од око 14 месеци тако што је син странака ДД сносио трошкове прималаца издржавања док је тужена заједно са снахом, а супругом сина ДД припремала храну у кући прималаца издржавања обављајући и друге послове у кући прималаца издржавања а који су предмет дате обавезе из уговора. Тужилац, супруг тужене није имао учешћа у испуњењу обавезе датог издржавања које су примаоцима пружили тужена и заједнички син странака.

Из утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су извели закључак о неоснованости тужбеног захтева. Према разлозима побијане и првостепене пресуде тужена је право својине на непокретностима које су предмет тужбеног захтева стекла по основу испуњења обавезе из уговора о доживотном издржавању, па како тужилац сам није учествовао у испуњавању те обавезе закључак је нижестепених судова да је његов захтев неоснован.

Основан је разлог ревизије да је због погрешне примене материјалног права чињенично стање непотпуно утврђено.

По оцени Врховног суда нижестепени судови су погрешно закључили да је за основаност предложеног тужбеног захтева одлучна чињеница да ли је тужилац, супруг тужене у време трајања уговора о доживотном издржавању на основу кога је тужена постала власник непокретности непосредно учествовао у испуњењу обавезе давалаца издржавања.

Однос странака представља имовински однос брачних другова а имовина која је предмет тужбеног

захтева представља заједничку имовину брачних другова у смислу одредбе члана 321. Закона о браку и породичним односима РС. Околност што је тужена право својине на непокретности стекла по основу дате обавезе издржавања и закљученог уговора о доживотном издржавању, који је испуњен у току трајања брака странака је од значаја за утврђивање удела сваког брачног друга у заједничкој имовини, а који се сходно члану 328. Закона о браку одређује према доприносу брачних другова, процењујући све околности, а да се при томе води рачуна не само о личном приходку и другим приходима сваког брачног друга, већ и помоћи једног брачног друга другоме, старању о деци о њиховом вођењу домаћих послова, старању и одржавању имовине и о сваком другом облику рада и сарадње и управљању, одржавању и повећању заједничке имовине. У смислу члана 320. истог закона непокретност која је предмет тужбеног захтева не представља посебну имовину тужене, јер као посебна имовина сматра се имовина коју је брачни друг имао у време закључења брака, и она имовина која је стечена у току брака наслеђен, поклоном или другим облицима бестеретног стицања. Како стицање права својине по основу уговора о доживотном издржавању не представља бестеретно стицање, то је за правилну примену наведених законских одредби и одлуку о тужбеном захтеву требало расправити и утврдити чињенице од којих у смислу члана 328. Закона о браку и породичним односима зависи удео сваког брачног друга у заједничкој имовини.

Из изложеног, а применом одредбе члана 395. став 2. ЗПП укинута су првостепена и побијана пресуда, и предмет враћен на поновно суђење.

У поновном поступку суд ће утврдити чињенице од којих зависи одлука о тужбеном захтеву и правилна примена одредби Закона о браку и породичним односима на које је указано овим решењем.

На основу прелазне и завршне одредбе чл. 491. став 4. ЗПП ("Службени Гласник РС" бр.125 од 22.11.2004. године, ступио на снагу 23.02.2005. године) о ревизији одлучено по правилима парничног поступка која су важила до ступања на снагу овог закона.

Председник већа

судија,

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

СШ